

Ek. nov. 23. 1881.

1040.

Polyamä

4 Gr. Näbudy 200 arany juploma.

1881-rr.

Etelka.

Versesmü.

a.) I. Säm. Goethe

I. E.
Motto:

Natur und Geist, so spricht man
nicht zu Christen,

Deshalb verbrennt man Atheisten,

Weil solche Reden höchst gefährlich sind.

Natur ist Sünde, Geist ist Teufel;

Sie hegen zwischen sich den Zweifel,

Ihr missgestaltet Zwitterkind.

Goethe.

2.

Sírokban emberen egy titán hatalmát,
(A melytől még az égbe is remeg.)
A sors dobott lelkeembe Eris - almát,
Tehetségim rajt összeesztének.
Amit láttam, agyam kirozva marták:
Láttam minők az állat - emberek;
Sábrándjaim bár ködként hintek el;
Izeretni hön nem szünt meg a kebel.

3.

Sötétet hívem: nagyon sötétén látok,
— Talán mivel küzdés az életem —
A pessimizmus szememre hállyag,
Arnyat mutat a sápadt képeken —
Nem sejtém, hogy önédek az átok,
Amely erőt vesz minden népeken;
S gazság tanyák a bársony pamlagon, —
Istentelen istenség a - vagyon!

4.

Ha tudtam volna, — mint most — hogy süxerénynek,
Könszeretnek: agyém a neve;
Hogy telxetős palástban jár a vétek,
Hogy a barátság elkopott mese.
A míg a bölcsék mély nyomorban élnek,
Babent figyogat a samár feje;
Hogy a szabadság képzelődés, álom,
I kacragni kell, kacragni a világon!

5.

Mindent nem tudtam. Tejlesztém ecömet.
Hánykor viraszték teli éjszakán!
Almodva hájtám könyv fölé a fímet,
Herengve hosszan a fájó danán,
Kit a szél szült, ha tépte a tetőket,
I bebesikoltott szobám ablakán.
Óh költészet! mi voltál te nekem?
Melengető kar, lelki szerelmem!

Ha múlt a tél, kopott, vékony kabátom
 Már nem didergett (s benne perzse én)
 Gyermeksemű tavasz pikent a tájon,
 Földült az ég meleg tekintetén.
 Tej a tavasz (e képlet nem sajátom
 Hossz a természet ajkáról lesém)
 Abrándos e fej; minden ötlete,
 Várgnyitással, tüzzel van tele —

— Éő, év után tünt. Nyomtalan felettem
 Egyik se ment el: a sok olvasás
 Gyümölcsözött, s én bílcuőve' lettem.
 Monteskió, Ruszó, Volter tanát
 Megismerém, — rosszat el is feledtem;
 Emlömmé lett majd a tapasztalás.
 Rajt' ismerosodtam, s lelkem szárnyra kelve
 Eszmék után járt - kelt a végtelenbe.

8.

Nagy németek bocsánat! sutba dobtam
Érte fölötte bölcseségeket --
Bokskodást beszéltek - frázisokban,
La motta vége mindig egyre megy.
Képből kimondva (ext gyakra s szoklam)
Egy öltöny az, mit sok felhűz, levet;
Szövetje vén, s mit hozzá toldanak;
Fredett - vedett rongy, isetlen szalag -

9.

De Komtnak elve lel kem. elragadja,
Heremi: miért volt Caesar oly kemény?
Britus kezébe a gyilkot mi adja?
Hogyan laxul, vesz a polgár-erény?
Egy háidarabnak mily fölötte rabja
Népek jövője, egy keveske fény
Esméket érlel... szóval végre tünk
Attól is függ: hol élünk? mit eszünk?! --

Itáliának csitromos vidéke, —
 Stúres borában a bűn magvakel.
 Ha Kápuának mincsen annyi szeje,
 Karthágo' él, Romának veszni kell — —
 Az eskimó vadállat. Hát az élte?
 Milttal sok sem birt, egyhangú jelen.
 Ha köztük lesz király Lajos király,
 Teje maiglan sérthetetlen' áll — —

De már elég; hogy a dologra térjek,
 Leráztam épp' az iskolák porát;
 Am elkerültek mesziről az élvék:
 Nem ittam még a gyönyör szin- borát.
 Tényes reményim elbocsátám szélnek,
 Miket hej! a való meg úgy sem ad — —
 Komoly valék. So' mester a nyomor:
 Egy eseme telt fő' és üres — gyomor!

Allást kerestem, pártfogók valának!
 Olcsón fixették meg azt velem:
 Az egyik írt (kezemmel) replikákat,
 Códálták érte - őt no - szertelen -
 Egy másik F. miniszter ellen támadt;
 Beszédem (majd ki ég a két szemem)
 Hirt szerre neki, pénzt nekem kényesre;
 Orrát kapott? - engem szidott érte. -

— Volt egy szellem-bélt báró barátom.
 Mit sem tudott, de ám sportmanni vala:
 Vadászni járt tiszta-vér paripákon,
 Volt kedvese tán több mint agara.
 Vénus miatt a haja szála - három.
 (Bismark modor), Fidoné minden szava.
 Tulig adós, de hiox ex nagy decórum,
 Szükséges ex, mint Rómának a - fórum!

Ez hát ajánlott egy nagy úr családhoz.
 Ha jól emlékszem bor között levé,
 Mert józanon (ha él mit szól e vádhoz)
 A jó cselekvést meg sem szenvedé.
 Péntekkorom! (hisz néha jó a pátkosz)
 Nem küldtem átkot, nem sok sem fél,
 Pedig nyomorba ejtett engemet—
 Térjék nohát fel a hegedt sebet!

II.

Tinom család volt, kedvesen fogadtak;
 Hífestett vénség volt, mon cher' papa,
 Nyájas beszédre nyit fogatlan ajkat,
 Egy-egy hazugság mindenik szava..
 A gyermekek csaknem felem szaladtak,
 Dorgáloa inti őket a dada --
 Olympikus cedőkbe szedve képem,
 Végig tekintek a sok ősi képen...

— Lötét kesetben porlepett vitések!
 Letűnt idők kísértő árnjai,
 Regis csatátok szemem elé téved,
 Haj! a - mohácsi, meza - várnai!
 Oh a modern kor sátnya gyermekének
 Halvány a karja, meg kell vallani --
 Kólaiba; . az még tán versenyre kelne,
 Ha (mint ti Győrnél) egészítat venne!

Ekként sohajtek, s im egy lányka jöbe;
 Rép borsongarcú, tűz-szemű leány.
 Sarkig leomló selymes fürtje szöke,
 Halványmosoly van felelő ajakán.
 — Hóhó barátom! — gondolám a köbe!
 Rossz ételekhez szin-arany kanál?
 Szarax bokorban éltető madárdal?
 Kívészi ékszer vásáros bazárban?

--- Pár napja múlt-hozza kastélyba jöttem;
 Az éltet benne lassan megosztám.

Sírkert gyanánt feküdt a múlt mögöttem,
 Hová a lélek búslakodni jár.

... Szótt, sárgult, vaskos könyvtől tömötten
 A parkra nézett szellős kis szobám;
 Liváncsi nőként hajlott ablakomra,
 Egy-két akáccs fehér virágú lombja.

--- Ha a fiúkkal gondom szegre tettem,
 La földre hajtá barna szép fejét
 Az álmos este, ... ideált kerestem:

Pohajt röpiték szöke lány feléd!
 Fehér ruhád át-átcsillant a kesten,
 Ha a fásorban sétádat teséd; -
 Beszéded egy-egy eltévedt darabja,
 Úgy benyilalt e lázban égő agyba!

20.

Hát a leányka? ő seám se nézett!
Igaz, nem mondtam cifra szót neki;
Nem mondtam én, hogy ajka megigézett,
Hogy pillantása exremet veszi;
Hogy csak körülben van számomra élet...
Komolykodásom & csak neveti.
Könny voltam én, ütött kopott fedellel,
Bár tartalomra vetekedtem, Tellel!

21.

Őnök nevetnek, nincs okuk nevetni:
Mindaz mi népem büszkesége volt;
Gőt emlék, mit nem lehet feledni;
Törcsödek, melyre talpra kél a holt;
Lászlóknymás, a mely erőjét veszté,
Bérencz had, melyet ösztökél a zsold;
— A nemzet-dráma minden jelenése
Izso' betűkkel volt e szíve véve —

22.

Könyv voltam én; nem csillogó kötésben,
Storx másolású képekkel tele,
Miként a dandyk, (kik szegények éjében)
Arétt került a pompák gyermeke.
Lakás valék, kicsinyke repedésen
Férgett ki belőm fénnyel, melege,
Elvételre, olykor a vak éjnakába.
Arcom csinos volt, csunya rajt a láva.

23.

Került!... De mégse! sűrű a női lélek:
Exerenciái titka fejthetetlen marad;
Folyó, szivében tombolnak a vérek,
Szájának fölcsinén arany sugarak.
Alarcos bál: bebukott harlequinnek
Tutó bohócának föl se rajlanak.
Ajátói kedv-komor köntöske'leben,
Abi nevet... a nőművésznő'ebben.

— Egy nyári nap (ilget kíván a talján)
 A kertbe mentem, nyugton olvasék...
 Madárka zengett hűs bokornak alján
 Tűz és szemmel kacsintott rám az ég.
 Mordult a függöny. Szeggyal az? vagy hablány?
 Ki lopva les rám? — vagy csalóka képi?
 Így tépelődtem edolog felett,
 Gyerekek láttam rögtön a helget — —

— Véndég csapat jött, nők is nagy sereggel;
 Bais barátom csöre sem veve.
 A sok csalókat elhalmozta kezgyggel.
 (Hízoló szónál így sincs egyebe)
 — Ej! gondolám, jó lesz az így, feledj el!
 Hah! csak ne volna oly hamis szeme!
 Hogyan tekint rá! — s lelkeim így vonaglott,
 Mint a sugar, mit visszaver a pallas.

26.

Ált rendszerek. Ellűnt a feleség,
A mámosos kedv tapsolt mindenütt.
Hívült arczon meghajnalott a - festék,
A fiatalság waltzra röpült.
Szép volt Etel, hogy mindeniknek tessék,
Ezem parányi lábánál feküdt,
A melynek minden lépte, mozdulása,
A szenvedélyt mélyebb mederbe ássa.

27.

Grillo's toilettja könnyed lebbenése,
Amlo' hajának tépett fátyola,
(Egy rózsza volt ingó - bingó fejéke)
Táradt szememben egy képpé folya.
Hicxátlaniul hajolt haj! ő, felje.
Sélbátoritá erre mosolya.
Csipke's lepel lendült, rengett a keblen,
A rózsaszín hús átírult a leplen.

28.

Csak egyszer, egyszer pillantott szemembe,
És a testté vált táncoló gyönyör,
Miként ha gúnyolódni volna kedve,
Miként ha tudná, hogy evel gyötör.
A tánc szabály, törvény a női nemre,
Iax udvarlóra sépítő tükrök:
Bármily mihaszna fúrge lábait
Egy tour alatt a kívánt célhoz ért.

29.

A dávidó felujjongó zajába
Kedvem befűlt, megfűlt bánatom,
Együgy a mint (ha földeriti fákllya)
Eles-merészen válik ki a rom.
Végét a táncnak még csak megse várva
Profamba mentem. Torró homlokom
Hüsitgetim; jött a kísértés lelke,
Phantó dohát ex a szív bekehelté.

III. Ének.

30.

Kirándulást terveztek a szabadba,
A természet könyvét lapozni át:
Égett virágot dobtak a patakba,
Megtapogatták minden görbe fát.
Tátvott Etel, lepék után skaladva;
A pir elönté arca sűrű havát,
I báró Berényi? - folyton anymába;
Félt galambot üldözött a kánya.

31.

En nagy leverten mentem, messze mentem;
Törlöttem a lomb lombján meghajolt.
Gyivem lehúta névtelen keszvelem,
Csüggedt vonásim? sápasztá a gond.
Árult regék kerengtek a fejemben;
Mily nyugtató ez a szavacska: „volt.”
De félre hát te vétékes eszme-ráj!
A sirba írson egy kis földi baj?!

Aztán, jögom sem volt ekként beszélni,
 Hisz nem valék Etelka kedvese.
 Megtébolyulva sem lehet remélni,
 Hogy az enyém lesz könnyű kis keze.
 Terényi, bácsi és családja régi,
 Kivet rontó arcának kellene,
 Hogy lelke csúf, bár szép testalkotása,
 A természetnek az sajtóhibája.

Az ember egy mű. Elfogyott belőle
 Az isten tudja mennyi kiadás;
 Sajtó alá még hány kerül jövőre!
 De a tartalma mindmégannyi - más.
 A cím (az arc) sokat megmond előre,
 A mint ez a jó műveknél szokás;
 De néha csifra, pompás, hangzatos,
 Olvasva a családias lesz nagyobb - - -

Tovább menék; kicsiny tisztára írtam:
 Egy ösz anyóka ott galylyát szedett.
 Kőszül esett meg-meghajolni mélyen;
 Velőt a csontba adni nem lehet
 Ha már kiszorvadt, ha ázott hűrkéjen
 Megszugorodnak az izmok, ezek -
 Halkan köszöntem, bámultam rám meredve:
 Kádrágs ember nyájas is lehetne?

Aztán a galylyát egy rakásba raktam;
 Halálalkodása végtelen vala.
 Én is bravúrral a vállamra kaptam,
 Hízott közel volt árnyas kis laka.
 Szegyet cikordult a padló' alattam
 Ahogy beléptem. Kőszant ajtaja
 Madzagra járt - és mégis tudja isten,
 Ah jó! esett e szűk helyt megpikennem.

Gazdag szegénység! hitvány templomodnak
 Talán, egy kép figyelmem' kötötte le.
 Magyar jelleg, mikők naponként fogynak:
 Komoly-vidám volt nyílt tekintete.
 Gregegy anyó, könnyeid miért potyognak?
 Itt volt az ő egyetlen gyermeke.
 Bosnyák-golyóba ütözött a melle,
 Andrássy árnak teljek benne kedve.

Hogy visszatértem, minél együtt ülnek,
 Rajtam nyihogtak a kis asszonyok.
 Amily ékkettek épp' olymésorbe' vének,
 Titomott keblük szörnyen háborog:
 "Így van, kegyedről xenzett most az ének!"
 Reméljük később-favágásba fog.
 "Késésénk." - Es nyoloz kacagtak,
 Per élecselmél majd ^(ab) tájba kaptak.

38.

Célhős égbolt komorodott felettünk,
Gyóssan borúlt, — megindulánk haza.
Ételka és én hátul lépegettünk,
Bömbölve szólt a mennydörgés szava.
Lúgott a zápor, .. ő csak meg se rendült;
Szárax helyet nyújtott egy ősi fa.
Egy-egy tömött arany-szin füvet megárvá,
Legondorult keblére, hönnyakára. — —

39.

Láttam didergett harmatként a teste,
Kuhája fodrát kisse' felfogá;
Szébb helyzetet még Őhurilló se feste :
Apró csipőit elméstem soká.
Szemem feljebb hasisnyáját kereste,
Úss két a vágy gerinczembe dobá — —
(Éldám se ló, egy rossz csontért cserébe
Ávé' a csók sa csókban él jövője.)

Hosszám simúlt, pokoltűzű melegég
 Fülűt erembe felláxitva azt,
 Inehogy a mag meddő talajba essék,
 É szarax ajkon ily sókat fakaszt:
 "Oh e rövid percz megható kezeség:
 A szív szemében nincsen semmi kaszt
 A szerelemben; jönne bár halálom,
 Mert én elértem minden boldogságom!"

Etel veám nek, fökragogy szemében
 Az áruló fény s ujra elenyész,
 A selymes pillák rajtos nejtékében
 Szűz vallomását eltagadni kész:
 "Kegyed nem csügg a kurtá földi létén
 Gyöcsös kitartással? s ez nem nekék?"
 Ezt szóltá oly naivúl, könnyeden,
 Hogy megtanúltam mi a gyöttelelem.

„Így van! — kiálték — természet anyámnak,
 Étdom csak vissza azt, mi az övé;
 Csontomban a füvek erőt találhatnak,
 Én én vérem lesz az ő véöke. —
 Gyom virágát szedjék szép leányrak,
 Ki (hogya őket egyjövö kötö')
 Értjérel tüxi ara — korrúnak!”
 — De vége lön az égi háborúnak.

Áhogy beléptünk gúny ült a szemekben,
 Beréni arcza megnyúlt szörnyükép.
 Lavartak voltunk bix' mi mind a ketten:
 Elcsett reánk a hitvány gyatra nép.
 Én csak hamar a könyöklőre mentem,
 Gaz éjzaka'tól ilget kérdezék:
 Értfedni a nőt igaz oldalán,
 Van é ennél mély értelmübb — talány.

IV. Ének.

46.

Elmúlt néhány nap. Egyszer egy ebédén
(Mint maxna gyermek anyja hajzatát
Thegránexigálja, elpuhult szexélygel)
Bánó barátom oly tőrre csap át,
Hol kiskorú elméje sörnyüképen
Auszál csomóba rendet, logicát:
"Communismus olcsó' egy r... a!
Törvényes elve? - rabló' mánia!"

"Atromba élcs, gögös fabáb - feleltem -
(Driton csinálja a bakfenczereket)

"Itt ön beszéde; nyíltan kijelentem,

"Genyedt seb az, mit a bársouy befed."

"Gép volna úgy e itt ex ösi telken

"A söpredéknek adni át - felet!"

"Csak dolgot adna a kezged kezébe,

"Poloskaként más szennyiből ne élne!"

"A tellen élet az ön élet elve,

"Sex a nagy vétkek rendszer kezdete.

"Erény - tiprás, csábítás a szerelme;

"Vagyonjának kártyán ment el fele.

"Ha kedve éppen hivatalba telne,

"Hitüntetéssel aggatná tele;

"Ha a pénztárba markol, nagy vitézül

"Párba jár a kel és a világ? - kibékül."

Nővé meredve bámultam; zavartan
 Nextt körül ijedt volt mindenik.

"No sértetni éppen nem akartam,
 Nem ismerim az ön tüzes fejét.

Shogy a vitának gyors végét szakasszam,
 És mert magában nagy kedvem telik:

"Tél sem velesz e roppant durvaságot,
 Lőt önnek úri módon — megbocsátok!"

Én hát magam' nagy sebtében kimentem,
 Shozzája lépve elhagyám helyem;

Máró könnyel bókolék, kimentem,
 Etelra szállt búcsú tekintetem.

Lajos vidámság támadott sívemben,
 Hozz' kacagott e kómikus kegyem.

Ét hét sovány extendős két madám
 Gemének roszdás gyilkát fogta rám.

-- Már alkonyult midőn szobámba tértem
 A rá következő ünneprapon.
 Mi módra történt, még maig sem értem:
 Ott áll az én fényes kis angyalom.
 A bámulást kiáltással kísérem,
 Arczom? kifesté' édes zavarom;
 Ő elpirúlt: "Mi lesz a büntetésem,
 Hogy drága titkát meglopni merészem?"

I rózsás kezét poros papírra tette,
 Megismerém: egy versem volt azon,
 (E mesterségnek nagyma a keletje)
 "Mily sok badarság egy kicsiny! "lapon!"
 Mondám: "Barátom ön szerény felette!"
 Kiáltott - én ötödösöt olvasom.
 Ön hegyre épít várost s azt kívánja,
 Hogy ily magasban azt senki se lássa!"

Önkénytelen nevettem én a versen,
 Melynek becsét a sio bírálta meg,
 Imig a sorok közt értelmet kerestem,
 Réám bámultak a hamis szemek.

Vaj a leány szem (szelmélkedni kezdtem)
 A versközökbe mily titkot temet,
 Ha érdekelt személynék műve az?
 Ezt fejtsd nekem meg virágos tavasz!

Es olvasám:

Tarad, törekedik, fut az állatember,
 Megostromolná bátran az eget,
 Hogy önmagának szebb jövőt teremtsen,
 Mit sem tanul bár, és mit sem feled —
 Elvetlen elvek, roskado' tekintély,
 A biboros bűn még minden helyen — —
 Merő bolondság-barátim az élet,
 Kacagjunk rajta metrón, hidegen!

... Nézd ott az aggot: szűk, sötét odúban,
 Poros könyvek közt tölt el éveket...
 Rongcsolt agyában sáxadok viódznak,
 Eszmék, a melyek megfeythetlennék.
 Ha kérdeznék, hogy élt-e? és — miért élt?
 „Ezekhez” — szólna — „mi közöm nekem?”
 Merő bolondság barátim az élet,
 Kacagjunk rajta metxón, hidegen!

... Az nemzetek sorsát tartá kezében,
 De ő csalárdul visszaélt vele...
 Véres könyvet facsart ki a szemekből,
 Gímán hajolt meg, máskor meg feje...
 Hiába vott: ő is kiment divatból;
 Miért is csüggött ingatag kezgyen?!
 Merő bolondság barátim az élet,
 Kacagjunk rajta metxón, hidegen!

... Holtó amax. Gápadt beteg vonásin,
 Meddö idök kidös képe mereng...
 Ő csak dalolt bűvös, csodás regéket,
 Melgek virágain ihlet gyöngye reng...
 Haj! életet ez a kor meg nem érté,
 Más könyvből volt az kitépett level — —
 Merő bolondság barátim az élet,
 Kacragjunk rajta metszőn, hidegen!

... Ifjú leány volt... Tán tizenhat évek
 Törri nyarától villogott szeme...
 Bitor csábító szerte tépte ikét,...
 Elhagyta, ... ő meg közkincsé leve —
 Imost síve, rézreg érzetek tanyája,
 Rossz hírben álló, éktelen terem — —
 Merő bolondság barátim az élet,
 Kacragjunk rajta metszőn, hidegen!

. . . Szentes kedés, hazug palástja annak,
 Imákat mormol szennyes ajakán;
 Olyan, miként a lilium bokorban
 A büszködt hullá s szép arcxon a - sár.
 Elvetlen elvek, roskadó tekintély
 A bíboros bűn még minden helyen — —
 Merő bolondság barátim az élet,
 Kacagjunk rajta metzén, hidegen!

Elővezém, félig hozzá hajolva,
 Es ő a legszebb drága szöke főt
 Emelte hozzám. Térdre buktam volna,
 Miként a bűnös a szentség előtt.
 Mintha fejemből kifolyna a véle,
 Szívemben érzék szédítő erőt;
 Gondolkozás, eszmélet elhagyott . . .
 Rohant a percz . . . s én - állva maradok.

61.

Türelmetlen volt ekkor mozdulása,
Lőt én borsónak is tapasztalám;
Gúnyos mosolya azt becélte: gyáva!
Látni karjaidba én hulljak talán?
Imagát hidegség lopta bé szavába:
"On a világon csak árnyat talál!
Költészetén reális a románca,
Olyan, miként gyermekképen a rancia!"

62.

"Kagyorád kegyed a haladást kixárja!
A költészet haladni kénytelen.
Ez érzélgőség rongyait lehányja,
Piggy-leplezetlen sem kellemtelen.
Ma, a vasút, a gör józan korába
Holdas poeta hasztalan terem.
Tán visszaverhet a folyó virágot,
Ha partja menté még fáját se látott?"

Ennyit beszéltem, vagy tán többet is még,
 De mind le nektek úgy sem írhatom,
 Mert a bíráló majd kétségbe esnék,
 I jól meggyötörné minden ép tagom:
 Hogy kár művemre, kár a nyomda festék,
 Igazság benne sok levén nagyon.
 Cinos grizett ma a közvélemény,
 Csak a gavallér osztózik kezzén. — —

V. Ének.

64.

— Sínes világ mosolygott a szemembe,

A tájnak arca sínes vala:

A nap sugar a bús ködöt leverte,

Télcseuge néhol a szedők dala.

De kedvemmet fájo' gúnnyal keverte

A természetnek titkolt zavarára:

Gyümölcsös ág, sugaros vörge fény,

Es elhaló lomb, elhaló remény.

65.

Halvány rajongó! - gondolám setéten,
Értékelődöl? mért gyötöröd magad,
Mások hibáit megíratni kézen?
Elvexni benned, mért nincs akarat?
Korod miatt szivedben ég a szűgyen!
Vállad törik meg más terhe alatt!
Embó' tető' az a fejed felett;
Ne támogasd, .. fues, mért majd eltemet.

66.

Világfolyás! ... mért gondolnál te arra?..
Lánykák ölébe fojtod ha rád rohan
Szilaj- veszettül a kérdés hatalma:
"Végső célunk van é? s hol van ha van?"
S ha karjuk közt a kegy mind elviharxa,
Ha vén a szív, s még ifjan ösz a haj,
Add át a földnek a kielt tagot,
Hisz csendes ember szörnyen a halott. —

67.

-- De im ax ivvény megreng, szinte dobban,
Etelkaméne vad futásba' jön.

Tüszörög, tüzet szór, száguld jobban-jobban,

I lehajtott fővel a sücübé' tör.

Bárió Becényi utánna galoppban.

Közöttük mindig sikerebb lesz a kör!

Korxám közel nagy ivvény toroka ásit,

Kirötte nincs fü, sem bokor, se pácsit!

68.

A lö' utat veszt és felije vágtat,

Örült-merészen ugrottam felén.

"Szello" esett Etel tömött hajának,

Szejjel zilálta karcsu' természetén.

Téles ex arcera nem vet semmi árnyat,

Hevély-büskén tekintett az felém.

Szilárd kezekkel aggeplöbe kaptam, --

Exméletem vesztém epillanatban.

71.

Kijitott szemmel néztem körül a termet,
Eles nyílallást érzett jobb karom
(Épp' mint mikor a húsba vasat vernek)
Zavarba jöttem, . . . fejem vakarom.
De a falak némák, mit sem felelnek;
Ez méimet rendezni akarom.
Am enagy irt nem tudtam áthidalni:
Hogy élek e? vagy megtaláltam halni?

72.

"Ez hát a menny! kiálték nagy-leverten,
I szégyeltem azt hogy együggü vagyok.
A poklot én mindig jobban szerettem:
Késrint mert ott a társaság nagyobb,
Aztán azért is, mert az én szememben
A szellem, érz, dicsőség ott ragyog.
Az oly helyet bír isten tisztelem,
Hol egy világbólcs: Mephistó terem.

Ezt a hitet nagyobbra az nevelte,
 Hogy egy szikár anyóka lép elé;
 Bennem személye nagy bizalmat kelte;
 Gondolatomra e szót felelé:
 "Oh jaj! maga a jó Isten kegyeltje -
 - Kézzük sebit hogy szépen heged é?
 "Órangyala kissé pihenni ment,
 "Taj a kisasszony egy valódi szent!"

No most az egyszer csüfül fennakadtam:
 - "Thü! hát az ember testtel üdvözül?
 Sebről beszélt; csaknem a mennybe' kaptam?
 Vagy itt az égi földivel vezül?
 Itt megpihen? itt elfárad az angyal?
 Aztán kisasszony?... Elmém egyfelül
 Még kűzködött, .. majd eszméletre tértem:
 - "Vagy van, sohajték, .. értem; tudom, értem!"

VI. Enek.

75.

— Bejött a gróf is a nyakamba omla:
"Édes barátom, édes gyermekem!
"An illemt menté meg." "Hm ne mondja!
"An életet? — csalódik, felelém.
Embernek a szó, madárnak a tolla
Az árulója — így beszélt szemem.
"Tán ékszevetté, mert eltört a mécses:
"Tiam réám ön gyanakodni képes?"

76.

Majd folytatólag: hogy ő tixtel engem,
Hogy így meg így, de nagy genie vagyok;
Aztán utóféát könnyen elfelejtem,
S az elmenésre in tixzek napot,
Majd átoraladva valamennyi szenten,
Megerküdütt hogy ő kedvet kapott
Lekötni, ám rám voln' ex nagy kereset,
S ambicxióm sem engedné meg ezt.

76.

"Mind e beszédből, szölk, egyet értek:
Hogy ön kikerget (mért? azt nem tudom.)
No jó! e tervvel én is egyet értek;
Dixes teremben elütő a lom.
(Onben nagyot, művészt veszt a sáinészet.)
Sem is telik ki egyéb jutalom
Az ily helyen. Példán okúl a bölcs:
— Mäskor fiiú pénzt hasznos tárgyra költö."'

78.

"Hegyed csalogdik, válaszolt habozva,
"Hisz a leányom balga, gyermeteg.
A derek barát még szeretni fogja,
"Ont szánja csak mert érte szenvedett!!"
— Miként ^{ha} szivem, évszt" dobogna,
Olyasmit érzek e beszéd felett
Vérlüktető, bolond egy sejtélem
Csillogtata meg bús tekintetem.

79.

— — — Fellábadék, eröm megtért a parkon
Hűs szél futyult át, körgött a haraszt.
Az elmenést fölötte rég' ohajtóm,
Egy méla sejtés mindig csak maraszt.
Kerem hevülő, sebzett szümre tartom:
"E hüsdarabka alig fél araszt,
Egy fél öröklét büja, báne benne.
E félöröklét: eltított szerelme."

80.

Oh szerelem! te kisé kiskorúság
I korán öregség pajkos gyermeke!
Elcslap, a melyben nincs bár semmi rijság,
Más-más alakkal vagy mégis tele.
Télénk merészség, bátor elfogultság;
Tudó beteg görcsös lélekzete...
(Hasonlatom biceg, de annyi szent,
Hogy ez is, az is ^{szerelem} társaságát jelent.)

81.

Oh! szerelem, amely a csillagokban,
I a kis bogárban egykéj' létezel;
Tátkod béve a futó habokban,
I még sem tanulta azt ki senki sem.
A trón terembek éppen oly jogod van,
Mint a koldúshoz ott a szemeten.
De míg emitt szívét nyujtnak neked,
Amott vad ösztön, érdek a neved. — — —

82.

— Etelka ott ült a lugasba; mélyen
Csiggett fejét kalap nem árnyalá.
Gyép homlokán szendergett a szemérem,
Téher kacsója lombán hullt alá.
Eki ez? szavamra! még azt is megérem,
Hogy nem merek szemet se vetni rá.
Tárom, hevülök s szinte resketek..
Megtántorodtam, — ő nyugtott kezét.

83.

„Cen gyöngé még, nyugton legyen barátom,
Kosz, engedetlen lábado' beteg!”
— Tgen, feleltem, arcpirúlva látom,
Levél vagyok, mit egy kis szél levet.
Lén férfi volnék? — önmagam csodálom;
De hisz' különben itt ölö a seb;
A szivet éitem — és ő? hallgatott:
Világtalan vezette a vakot. — —

84.

Olyan valék karjára dőlve, éppen
Mint a tavaszra omló hervadás;
Lötét vonás, verőfűnyes vidiken;
Viruló éltén lassú elhalás --
-- Haj! a virágot, gondolám, letépem!
Iha gyáva volnék? majd letépi más.
De elvesém e pártos exome élet:
Ne bántsa szenny e szűz gyermek személyét. --

85.

Tesőbb leültünk. Peldalózni kezdtem;
Kedvenc volt e czékszatos beszéd.
Az önfeledtség gyűlt ki a szemekben,
Érzem az ajk izzó lehelletét;
Érzem remegni kis kezét kezemben,
A némaság lelkes költészetét
Leolvasám kedves vonásiról,
Melyekben egy menny tisztasága szól.

86.

Óh! mennyi kéj mellette ülni annak,
Ki álmainknak oltárképe lett;
A kis hamis mily elfogulva hallgat,
Megcsúszik a shawl a hó-váll felett;
A csipke, bársony árulón takargat...
Legingerlőbb mi félig elfedett;
Leeszi könyvét, érte hajlotok...
S ártatlanul karod köze vonod --

87.

En nem tevéim. Vétkes, hűi szeszélygel,
(Vagy mert tovább vestem voln' a vasat)
Bár cickekkel leltem tépte szélygel;
Fagyos - kevélyen ejtem a szavát.
A hetyke kőröt szerfölött dicsértem:
„Megtörni szivét, mondám, nem szabad!”
Bár a kossár (jól tudtam) a zsebét
Bántotta volna: nagy volt a betét..

88.

Etel felugrott ginyosan nevetve,
Melyből kiregett a mély fájdalom:
„Haj! a báró hát a kegyed kegyeltje?
An ista öt le tündöklő lapon?
-- Legyen tehát az emlek eltemetve;
Elhalt, kijendült néj' az én dalom.
„Mennyasszony főre' főmet ön tevé!”
Es eltántorgott a kastély felé..

89.

„Etel!” kiálték, és térdemre estem,
S ajkaimra több szó egy betű se jött --
Mentem, rohantam, ... mindenütt kerestem;
Kertben, szobában és a ház mögött.
Hajamba kaptam, megvertem a testem --
-- A gróf nekem fut, majd hogy fellökött:
„Haradjon itt, hisz' elmegy már Etel!”
... Borítsd a töblit jöttevő lepel....

VII. Ének.

90.

— Regény az élet. Megszületni sírva,
Tonák bekexdés, bár eredeti —

Gyermekkorunk nappénnyel van megírva;
Az ifjúság már étvágyunk veszi;

(Hívjon ki bár a nő nem rapissa,
Hogy ily keményen hittelget neki.)

Erőnk fogyasztja Marsca meg Boris,
Jobb volna náluk egy ital bor is.

91.

Régény az élet. Második kötetje
Unalmas és elcsépett részletek
Költői hévtől ment száraz tömegje;
A szív elébe a gyomrot teszed...
Kemény leányot nem ejted teherbe,
Hely úgy se szül mást, csak gyötrelmeket.
De egy ötlettel mind elronthatod:
A feleséggel löheted nagy bakot.

92.

Megházasodni? nem rossz, - gondolatnak:
Nagy házhoz illő a kis feleség,
Avagy viszont... s ha vele pénzt is adnak!
Fix - húsz ezerke kezdhetnek elég.
Nászútra keltek, ... a hetek szabadnak;
Rómának írszod szent tekintetét..
Pénzes emlékek tárába tán,
Nem gyönyörködhetek még a - tiarán..

93.

Majd visszatérsz, imádott, „jó” apósd

Élethe van még; mérges vagy nagyon;

Hisz ő egész vagyonjával adósod.

Hogy a guta leggygyinteni nyakon!

Ittán növekszik dajkad, szeptatósod;

His nőd imád, ... kövesd szavát vakon.

Olykor virágot nyujt, szegény neked,

Mit bokrok alján kettésken szedett. --

94.

En nem tévők így, nőtelen maradtam,

Csak egy arám volt a mohó tudás ..

Tartás valék már valamennyi szakkban,

Imily messze volt még a célhoz jutás.

Értelmiségem nem állott szavakban,

Ent tudja csak bár a legtöbb tudós.

Hinek nem inge, érte fel se képel,

Minden szabály alól nagy a kivétel ...

Az voltam én is; súlyos volt a pálya,
 S én hordozám a rozsdás láncokat.
 Rég elhanyaglott lelkem ifjúsága,
 Mellőlem a sír elbódort sokat.
 Szivem kemény lett, az helyét megállja:
 Mi gyászolna egy elhullott fogat?
 Anzó az ember, könnyen elapad
 A hivatalserű bü, s könnyű a ták...

— Próbám alatt egy nedves pinczelelyukba
 Magát kicsinyke családka vonta meg.
 Bankár papájuk koldúsbotra jutva,
 Menhely gyanánt válassza a helyet.
 Exét veré, ott kucorgott a sutba,
 S vajjal kívánt fehér, lágy kenyeret;
 Sirt, átkozódott, tombolt mint a vad,
 Hogy a szakácsné rosszassága nagy...

97.

Majd birkaképpel lányát kirdexé meg,
Hogy szongorája tán silány doromb,²
És a másik Pécsből még sem érkezik meg;
Majd hogy ruháján nem gyémánt a gomb.
Tának izért Káfaeltől képet,
Majd meg haraggal a szabadba ront:
"Még sincs befogva? ég legyen velünk!
Hisz a miniszter báljába megyünk!"

98.

Elment, kocsin ment a sír éjjeleibe,
Közös költőien tették föld alá.
Tákoltt kesecskét tüxének fölébe,
Kantjait néhány sorvadtt galy árnyalá.
-- Kincses forrás nyílt a lány szép szemébe,
A sok világi körülzárnyalá.
De ő szegény nem is sejtette, sőt
Értéktá' levest és az arany esőt.

Ha a leány tud öt-hat féle nyelvet,
 Ambar az ég amúgy is jót adott.
 Regényekből tanulja a - szerelmet,
 Klavirja mellett tölti a napot.
 Fűzve - fűzve nyomorog a termet,
 De hisz' reá tenger hőköt kapott.
 Harcsái rövés! éllet od' adja irte,
 S megsemmisíti a porontya élte.

Ny körbe nétt fel ő is, ... fénybe, zajba;
 Bohó farsang volt gyermek-életé.
 La csillogást rövid percz elkararja,
 Bőjt lett a szinmű vég - kifejlete.
 Kideg nélkülözés ölette karra;
 Kemény tekintet a nyomor oxeme!
 De ő kiállta; ő a rongyokat
 Firtelte, mint, mely tisztességet ad.

Dolgozni kezdte és a sok virasztás
 Kékes gyűrűt lehelt a szem köré.
 Szívét az ifjak szájra - szájra adták,
 Tetséssel emelve mindennek fölé.

- A föllépés, szőlők, nem tűr halasztást:
 Övök a pénz, a gyöngyösek övé;
 Phol e kettő van bízni nem szabad;
 Ny kulcs előtt megszünik a - lakat. -

De, gondolám, kötni kéne engem!
 Miért törödném mással? nincs jogom
 Megönni őt; mi majd elis felejttem:
 Talán bizony zavarni is fogom;
 Talán bizony neheztel majd a lelkem,
 Rememre vetné: miért árulkodom?
 - Tha szív testén már romba dőlt a meny?
 Eső után gúny volna a köpeny...

És lett a vége, hogy mindig bementta,

Hová visz útja, s elkiszágotém.

Egy őszi este hosszabb lett a dolga; ...

Hordó kizselgett: „innak egy level!”

„És a néhány sort görögöm mondta tollba;

Író kimerést vállaltam most fel én...

Edes barátom míg elvégzem,

Vidüljön addig jó meleg helyen!” —

Bizonytalan sejtés nyilalt erembe,

Komor gyánú szegődött társamúl.

Fölindulás! velem minden kerenge;

Minden csepp vérem laxad és vadul.

— Hintó robog, két nő alakja benne —

Livres kocsis, ki most ostorho' nyúl!

Es képzelődes! balga félelem,

Bent a lakásban bixton fellelem!

Es felmenék. Oh végre! büntetésed

Maró gúnyját ki nem kerülhetem;

Vagy tán rovásid ércetáblába vésed?

-- Itt ajtonál Etel lépett elém.

Halvány az arca; majd halálra képed;

A mindenség nyomását érzem én.

Egy a színig telt mérge pohár

Flatása bánt, hogy szemét veti rám.

Szeméből annyi néma vád beszéle,

A mely bennem vérgig sebre az „Én”-t;

Beteg mosolyra rándult szája széle,

Célvesztett élet ékes nyelvéként.

Strany, segyem hüllt karcsu természetie,

Lein könnyezém e röpké, csalfa fényt.

-- Komikus föben tragikus velő,

Tötét koporsón himzett szemfödő.

Elmúlt a mámor, a borsóba kezdtem --
 „Gyermek leányka? én nem láttam őt.”
 Egy válasszolt, de én savába estem:
 „Hintóba ment el, egy-két percz előtt.”
 „Vagy így? kacagta fuldoklon rekedtem;
 (S lelkeim siratta az így nevetőt)
 Térjem szabója fajtalan fedél,
 Tapnöje az, ki szerelemnek él!”

É szó talált, keszkadek a porba:
 „Bocsáss! bocsáss meg lelkeim angyala!
 (S úgy suttogék mint a szél a bokorba)
 „Miattam skállt sziwedre tél fagyja!”
 „Oh! ön magát valótlánul okolja!”
 Skált; szíve bár kisértetes vala;
 „Megvallom én, kiáltom, ami régen
 Élnös örömem, édes szenvedésem.”

-- Csizony! remekmű! a nagyalkotásnak
 Ördög kezekkel festett véglete;
 Kétszertelen, nagy könyve a tudásnak!
 Megörjítő, rythmustalan zene!
 Köves föld, melybe kincse kincset ásnak;
 Ölelkező rim élő képlete!
 Költészet, melynek röghöz kötve szárnya!
 A szendergő természet fényes álma!

Ezt gondolám véges - végig magamban,
 Inemes harag redőzte homlokom,
 Mért a leírt szavakra nyitva ajkam,
 Etel hideg volt, nem tom mi okon.
 "Önök szivében így hát furcsa baj van,
 Térden nagyobb lesz e rongypadlaton!
 Sama leány nál nem lesz rája folt!"
 -- Ez gőg ittás gyözedelme volt.

Én felkelek: „Alaptalan gyönyörű
 Nem sérthet engem. Egy kis ásva ő;
 S én játszom itt a míg a szonak úija,
 Húrkat fehér, hattyú nyakára sző!”
 - Nagy lelki harcra letttem most tanúja:
 „Hat nem kegyeltje? videncre enő?
 Tüssünk, repüljünk még jókor leszen!”
 Kézemnél fogva vitt a terméken.

VIII. Ének.

112.

-- Fűs ködlepel hull a város felébe,
Hogy eltakarja annak szegyenét.
A fény s az árny megosztottnak felébe:
Ett mély sötét van, ott gáz lángja ég..
Emitt az ember tágas tőrre lép be,
Amott komor köz, rothadó szemét --
Leány a város, arca szép, nemes;
Hej! csak ne volna oly himlő helyes.

Ősiakeros jött; csúf, grotesk alakja
 Lőcslábakon gurult mintegy felénk.
 Hétes mosolyát félig elharapja:
 „Lejtsen-e a kocsifüggyét?”
 • Etel meging-e megörökött szavakra,
 Ibelép a förség eseményképeként..
 Sz. Szambor paraszt, azt hitted van eszem
 Imajd a „kicsit” meg-megölelgetem..

Őt bün tanyája, mint halvány kisírtet
 Őllott merően. Tényes ablakán
 Titoktartó redőny; belől kisírtett
 Őt durva mámor (e lélek halál)
 Őrtán a kártya; ... sőt ha elkisírték,
 (Hol vétket árul a rejtett magány)
 Őma teremben olyat láthatunk,
 Hogy égfelé áll minden szál hajunk.

Básonyba büjt engéret volt a népség,
 Mely ott szilaj, vad orgiákat ült.
 Minden mozdulatában kéjre kérség;
 Arcátlan arca díjert oly hevült.
 Díjert ölel, s dobálja női kincsét.
 — Bári Terézyi erekhez került. —
 Ruházatuk ruhátlan állapot,
 „Természetest” mindenki láthat ott.

Gyönyörre hívó minden e teremben:
 Lány bitorok, hullámos hinta-szék;
 Szótán az illat, — megoxidál az ember,
 A felhomály hívólag, int feléd.
 Meggyűll a víz a megdagadt erekben,
 Ha oxivédet magadtól elvetéd,
 Ha rézreg inger végre megkötött:
 Erény haldoklik a függöny mögött.

Mi feljutánk, léptünk 'hagymák' vezette,
 Parkunkba szállott a - gondolkodás.
 (Művészi gép az ember szeszéteje,
 A legparányibb részig oly csodás.
 Ha a ható erők iránya ferde,
 Történik benne furcsa változás)
 'Mi feljutánk, de nem tudtuk hogyan?
 Hisz a "léleknek" annyi titka van.

Mi feljutánk; egy rejtett kis szobába
 Erényét vidte a gyermek leány.
 Büntársaként szolgált az éj homálya
 Anna baromnak. Meghökkenve áll.
 Hagát (ja! bácsi) könnyen feltalálja;
 Ocsmány dicsekvés torzúl homlokán:
 "Oh! ez dicső, idylli tréfa nemde?
 "A férj hiúság ily ledér szerepe."

Ittas merészség dőcsölt e szavakban,
 Hisz a bűs, jó állapotba volt.
 Undor fogott el... Et lányhoz szaladtam:
 „E homlokot nem szennyezé be folt?
 E rórsa szímon nem csüggött
 Falánk hernyó?” – e síra könnye folyt.
 – Tökör jövőnk – ! gondoltam lelkesen,
 Nem görbült meg egy haja szála sem.

Elél csak állt, nem érzett semmi vágyat
 a fült szexre; (mint sok annyi más)
 Kevelé vonáin megkivült a bánat,
 Le sem törle a gyalázat sarát.
 Miért epedne férjeért? ki támad
 Fehér kezekkel megzanaj-rakkást?
 Et gyöngyözem is, (ha korpába kerül)
 Dixónó csapatnak szolgál étell.

121.

— Estük meg egymást. A féjrt fölhevíték
A kis lánynak tiltott kezei,
Miként a gazdag, bőséges teríték
Az étvágyat fölöttét neveli...
I mest hasztalan mindennemű kerítés,
Egy „asszonyát” lakába vezetí,
I külsőleg is nejevé tette, mégis
Hiába volt e durva cselvetés is.

122.

IX. Ének.

— Hacsak a bűn, felölti vajmi gyakran
Az ártatlanság vonzó íkeit,
Elszítve él imádságos szavakban,
Titkolt reményben, mely reményt veszt.
Félindulásban, bősülvő haragban,
A honfi tüzekben, mely éget, hevit;
Leány mosolyban, örvöggék nyomán —
— Nem istja azt ki Krisztus s a Korán.

123.

Émint a barátinak sebjmes a ruhája,
Palatta olykor a nadrág kopott;
Vagy mint sok asszony rózsás, gyöngye csája,
Amelyben a fog állattól lopott;
É mint vőn gavalier ösvülő szakállá,
A melyet ő megfesteni szokott;
Tényes, "waffenrock" szennyes ing felett;
Fibor lepelben csúnya kis gyerek:

124.

— Oly forma a bűn a nagyok oxivébe? —
Ez is Berényi vőn lator vala.
Mégse erre eddig mindent, crime, pénke:
Técülte a közvélemény szava. —
Sima tagok, a széthullt fűrtök éjje,
Oltár elöl megoktetett ara,
Tűnét feloldó, elnéző papok —
Ely olcsóságot mindenütt kapott..

125.

Tájt e kudarc, mint a vásott kölyöknek,
Ha nem találja a szép fűtőket*

Mit ő késkült meglopni; s kit leköpnék -

- Le káromolta ráin a menny-követ.

Többöré beexélte fonyogetve többnek,

Hogy mint az árnyék oly hiven követ,

S előbb-utóbb, de nyakamat szegi,

Mert mért vetődtem útjába neki..

126.

-- Lok ember elve bunda: hogyha tetőzik,

Pörrel fordítja a világ felé;

Ha a futó záportól megmenekszik,

A tulipános részt veszi elé..

Mert Tanusként kettő arcocsal festek,

Bár két xsebünek jobban illenek --

- „Egyenlőség! Testvériség!” az elvek,

Amik az én lelkemnek megfelelnek.

127.

Öröklött tévedés, hogy a királyok
És alunk különbek.. Tán mert hintájok
Sarat sok bölcs könnyes szemébe vágott?
I naptárba ök tessék vérs napot?
Vagy mert nálunk uszítják a kutyákat?
Mert ő nagyúr, ő tán szagos halott?
Kihízlalt testét tán nem bántja féreg?
Dicső emléke százszorozva tér meg?

128.

Emlék! ha emlék a márvány szobornak
Strany - nyelven beszélt szegénye;
Hakug tartalma gyáva, gyöngé kornak,
Amit helóták karja ültette.
Emlék! ha emlék egy vadült majomnak
Orv - karmolása, (melynek nincs jele)
Mit a történet érces homlokán
Próbálgatott meg, + elég - ostobán.

129.

En hát e téren irtam; volt bix' abba'
Eleg nyiltóság, de söt talán sok is.
Hej! a harangot több-mameluk lapba'
Verték félre, .. Egy bizonyos fokig
Terényi úr nyomára jött; haragja
Ekként riadt rám; "Hlad felkopik!"
Lötött-futott Ficsből Pézagába, ~~szarva~~:
Hm! gondolá, levét ex most megiszta.

130.

... Szép nyári est volt; ablakom kitárva..
El-elnéstem a csillagos eget.
Emlékem elváltt messze, sebb határhoz,
Elmúlt időim képe meglepett.
És a kebel birkatlanírt sovárgra;
- Selyem suhant meg a hátam megett -
Megszibbadott rá minden idegem:
A "multam" volt avíromest idegen.

A múltam volt, aranytűző hajával,
 Tötét szemével (mint az éjszaka)
 Múltam tapadt rám égető karával;
 Edes beszéde a múltak dala:
 „Abrándozik, toprenkedik magában!
 – S fut évszevőten az éo négy szaka –
 Cüssön! a törvény már nyomor vagyon;
 És harstoxást törleste k e napon.”

„Nagysád nem értem!” – Cézem vette terobe
 Önt elfogatni, egy-két műveért!
 A munkás nygbe is be van keverve!
 „Híz élni élnék, ej! de nincs kiért.”
 „Iha félti önt egy asszony – orio szerelme.”
 „Ki gyürüt mégis máikkal cseccelt!”
 „Mi! nem mi voltunk itt a vétkesek.”
 „Így van! egészben együgyű eset.”

"Ne gúnyolódjék jobb érzelmek ellen!"

"Gúnyolni olykor a bűn is szokott."

"Megtévedett a természet kezében."

"Tévedni néha édes egy dolog!"

"Mégértjük-e ekként egymást mi ketten?"

"Mégértjük azt a föld meddig forog?"

"Kivem beszél!" - Lovány vigasztalás;

Nem Krisztusnak a bajuknak hitt Tamás.*

Ezt gondolám, de nyelvem mára tere:

"Enfin! a sziv... ma ex már nem divat!"

"Onnek talán skámjegy van a helyébe?"

"A vixivo, ki drága bort ihat,

Tanár, ki nem hisz káptalant fejébe,

Menyecske - könny, mely vén férjjet sivat,

A sziv, mely a földön csak szívet keres:

"Bizonny e négy természet ellenes." -

* Nyelvtörténeti szent iratok.

"Úgy hát kegyed nögyülölő, pedig hát"...

- Ez a "pedig hát" - oly sokat beszélt:

Tűzfedte a menny mindmégannyi titkát,

Miről csak ^{avagy} válmódott, regélt...

É hely fölhevíti fajtánk vénit, ifjút,

É betegségge fokozza a reményt;

Elönti véssel szétrilált agyunk?

É mutatja, hogy csak állatok vagyunk...

...Oly nőre kit egy szent, magasztos eszme

Dob karjainkba, mért vetnénk sarat?

Éi álmaít ifjával megfelelté,

Éi azt tevő, a mit tennünk szabad.

Hossz' oltalmat egyébből hol keresne?

A férj csinos cicxák után szalad.

Élyenkor szót' a szép fiatal asszony,

Vigaszt kinek a lelkeből szakaszson?

X. Enk.

137

-- Szép olvasónöm, hogy ha rám figyeltél,
S eddig követted e történetet:
Éndom a nőnek védelmére keltél,
Éli épp' azért nő, mert hát tévedett.
A hány ifjú sütkérezik szemednél,
És mind erőnek hirdeti nemed;
Hogy ez nem így van, az mutatja meg,
És mert nyakra-főre udvarol neked.

138.

Vagy tán azért, hogy - mint a légy a mézet -
Vizegen át szemlélje bájodat?

Rajongásnál talán mást mit sem értett?

Trácskád' színeért, sem a csók miatt

Dicsérei? - Vagy tán hajlékony nővéred'

Értet, mert rajt' jól áll az új divat?

His lábodon a cipő kell neki?

És talán bizony szobád meg is veti?

139.

Érjél olvasónóm jér hát, élvezlek;

(Hoz jól tudom hogy mily kíváncsi vagy;

Kíváncsiságból halnak is születnek

Gyakorta a nők... Méltó tárgyat ad

És élet erre; rá meg nem felelnek:

A csörgő sapka s a püspök kalap.

Kazdobb hőbortot melyikője mond?

És iszt futó? vagy a futó bolond?)

140.

Prép olvasónom jess hát, élvezetlek;
Étt a kis ablak, nézzünk rajta át:
Azt aoxtalon vig lámpa fénye reszket,
Behintve árnyal a terem falát.
Egy férfi is, az ívek telve telnek;
Köcsakozzoni fonja át nyakát,
Két gömbölyű, meleg kar kisében.
A bölcsőben felhőtlen ég pihen.

141.

Felhőtlen ég! síró remény! kis ember!
Szerelemi xalog! megkezdett jövő...
Azt ítélem még nem csillog a szemben,
Fogalmakat nem alkot a velő.
Hogy e család kiletét felfedezzem,
En bix' nem igen kisétték elő;
Imádom a váratlant: a keresetre!
A bankár lány ex a pajkos menyecske..

142.

... Menjünk tovább. Virágos hant ez itten;
Ételka alaxik immár csöndesen.
Thidőn Karomba hullt, cseppet se hittem,
Hogy így elmállik az a habtetem.
Mért is nem áldottak meg bárgyú hittel?
Remélném most hogy bixton fellelem..
Tíz nem oxeretném - feltékény vagyok -
Hogy nyugtot Ábrahám keblén kapott.

143.

Itt a keskeny, fehér kő vaj'mivé lett,
Mely oly lágyan tudott simítani?
Hol a szemből a tűz? hol hát az élet?
Hívó szavát fel miért nem hallani?
Itt a kevély sziv, mely hevébe tévedt,
Máratos lett, meg kell vallani.
Arany haját becsapná a göröngg;
Stykát, mosolyát megette a föld.

... En Genfben mentem, ő is elkísére;
 Horriám csatolta hála s szerelem.
 Mindent feljuttat perzsög, könnyü vére;
Válóperét én is szittetem.
 Vile lakomba a gyönyör betére:
 Egyhosszú csók volt élte s életem.
 Most a mesének vége.. itt a pont:
 - É s irhalom -, a mely lelkeembe ront.

Unalmas ugy-e?... Többé nem xavarlak;
 Hútra tedd le vékony művedet.
 Halotti szag, s ir ártalmadra vannak.
 A fenyő, a bököt jobban kedveled.
 - A kard helyett - jól érte ezt a hadnagy,
 (Ha nem viták okos dolog felett)
 .. Thenj ott busong már egy kopott diák,
 Hogy ablakod ki régen nem nyitád..

146.

És én bevigzem. Éretem szeselmét
Máróta többször, jobban mondva - kint.
Ennél az arca tetézett meg, ott a természet,
Étt bámulám a szem-tüzet, a színt.
Királyi tartás volt előnye egynek;
A finom orr hatott veám megint.
Egy volt nekem a gúnyhó s a szalon;
Nem volt ez irrás más csakmalom.

147.

--- Ha néha-néha a sírhanthoz lépnek,
Ihalkán beoxélnak a vén fák velem;
Megkérdzem, hogy a kiró-nyejőket
Erőt vesz-e a fényes szellem?
Hogy megvan-e bocsátva itt a véték?
Hogy miért halunk meg olyan nehezen?
Vagy nyugtot tán a földben sem lelünk?
I miért gúnyolódik a végzet velünk?

148.

Státán fejém emlék-kövéré hajtom,
Ébivős fényü nyakára gondolok.
Lassan, setéten elközelg az alkony..
Köröttem a galy megrezzen, susog..
Évelly batár robog fel ott a parton;
Kigyullt szemenben megvetés lobog:
Érénzi az, s még két veszett erény..
A szél hitvány kacagt röpit felém.

149.

..Oh! én Etelkám megtört szép sugárom!
Mindem reményem ott pihen veled.
Korán letarlott, büszke ideáлом,
Lelkem viraszt haló porod felett.
Melléd feküdni én régóta vágyom,
Ébikülnének ott a végletek..
Táradt vagyok, de csak tovább! tovább..
Hogy gyáva voltam, - ne ejjen a vád..

És most bocsáss meg... hogy rimekbe szedtem
 Azt a mi szivünk bús regéje volt.
 Ambar vonást, színt jellemzöt kerestem,
 Akkásod a légben összeroljít.
 Egyforma a lány Mexikóba, Pesten:
 Fin, szeszélyes, futja a komolyt,
 A nagyban apró, a kicsinybe' nagy;
 Vészen segít, derűben cserbe hagy..

151.

Gyöngéidet (isten te sem lehattél)
Nem szépitettem, nem takargatám;
Egész ördögnek önmagam' se festém,
(Égax nem eszem messi tőle tán.)
Kéhol belőlem nem szól a keresztjén,
Shellyel - közzel megcsúszik a morál....
Te mondjátok más véleményt felettünk:
Mint emberek túlságosan - szerettünk.

Fenis.